

Solch: Jeg tillader mig at minde den ærede Forslagsstiller om, at saavidt jeg har forstaaet, viste der sig ved den Udvalgsbehandling, som der i sin Tid var om dette Lovforslag, meget betydelige Vanskeligheder ved at naae til et Resultat angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde indføre tvungen Hvile for alt Søndagsarbejde. Jeg kom nærmest til det Resultat, at det fra alle Sider var erkjendt, at det var et Spørgsmaal, der var særdeles vanskeligt at løse, og hvortil der fuldstændig manglede Materiale. Dernæst tillader jeg mig at minde det ærede Medlem om, at man jo dog vistnok var saa omtrent enig om en Del af Lovforslaget, navnlig dette Spørgsmaal om Butikernes Lukning om Søndagen og om Frihed paa Grundlovsdagen; medens man jo slet ikke var enig om eller rettere var enig om ikke at ville indlade sig paa Spørgsmaalet om Frihed paa Valgdagen. Dette Spørgsmaal om Butikernes Lukning, forekommer det mig, har nu staaet hen saa længe, og jeg antager næsten, at det ærede Medlems Forslag er en Hindring for, at dette Spørgsmaal ikke er blevet løst, jeg mener Forslagets Gjenkomst i enhver Samling er en Hindring derfor. Hvis man vil indskrænke sig dertil, vil Sagen vist være forholdsvis, slet at løse, og det er mig bekjendt, at Kollegaer fra denne Side her i Thinget have været meget ivrige for, at man fra vor Side skulde indbringe et Lovforslag om dette Spørgsmaal. Jeg har for mit Bedkommende dertil svaret, at dette Forslag jo forelaa, og at man i det Udvalg, saade fra Høire og Venstre være omtrent blevne enige om et Lovforslag i den Retning, der saavidt jeg veed, vilde faae den bedste Tilslutning, og jeg har derfor stadig ventet, at Resultatet af dette Lovforslag skulde blive en Løsning af dette mindre Spørgsmaal, medens jeg fremdeles tror, at der vil være lang Tid tilbage, inden man kommer til det Resultat, som jeg forøvrigt ikke skulde have Noget imod, at man kunde naae, nemlig en virkelig tvungen Hviledag for alt Arbejde. Jeg skal derfor henstille til det ærede Medlem, om han ikke i Aar vil finde det rigtigt at arbejde sammen med os Andre, paa at løse det, som kan antages at kunne løses strax, og derimod lade det Andet fremdeles være Gjenstand for nærmere Overveelse; idet jeg gjentager, at Grunden, hvorfor man ikke fra denne Side har indbragt Forslag i den Retning, var den, at man ventede, at det Udvalg, som tidligere var nedsat, skulde fremkomme med Forslag til Gjennemførelsen af det, som man tilbels var enig om.

Chr. Jensen: Da dette Forslag var til Behandling, da jeg nylig var blevet Medlem her i Thinget i 1887, tillod jeg mig at gøre nogle faa Bemærkninger, der mere gik i Retning af en Henvendelse til det ærede Udvalg, som jeg antog vilde blive nedsat for at tage denne Sag under Overveelse. Min Henstilling var, at det ærede Udvalg skulde forsøge en Løsning, ved ikke at tage saa strænge Bestemmelser, som de, der indeholdes i dette Lovforslag, hvorved en stor Del af vore næringsdrivende Borgere og Arbejdere vilde stades i deres Forretning. I den ærede Forslagsstiller's Motivering af dette Lovforslag, har han udtrykkelig henvist til, hvad han har tilsiget med dette Lovforslag. Jeg kan fuldstændig gaa med til Lovforslagets Hensigt om at komme de Handlende til Hjælp. Det er min Overbevisning, at deres Forretninger ikke vilde lide noget væsentligt Skaar ved en saadan Lov, hvis den blev vedtaget, idet Kunderne naturligvis vilde vænne sig til at hente deres Varer paa den Tid, der var aabent, og Lukningen om Søndagen saaledes ikke vilde være noget Skaar i deres Forretning; den Vare, der ikke blev solgt den Dag, vilde blive affat Dagen efter. Men noget anderledes stiller det sig for mig, overfor Haandværkere og Arbejdere — jeg tror ikke, at dette Lovforslag vil være velset her. Det er min Overbevisning, at der for Diebliffet slet ikke er Trang til et saadant Lovforslag, fordi man ad Frivillighedens Vej kan naae det mest Mulige, saaledes at begge Parter kunne blive fornøiede. Vilde vi se hen til, hvorledes Forholdene have udviklet sig i de senere Aar, saa vil man se, at de netop ere gaaede i den Retning, at man gjensidig har bragt Offre i den Retning og indskrænket Søndagsarbejdet, saa meget som muligt, og det Arbejde, der blev gjort nu for Tiden, kan derfor betragtes som alene nødvendigt Arbejde. Det er nemlig ikke saaledes i de forskellige Forretninger, at man kan inddele sit Arbejde ensartet over hele Aaret; det er periodevis, at Folk have mere eller mindre at gøre, der er vel endog Tider, de slet ikke have Noget at gøre. Jeg tillod mig ogsaa i 1887 at omtale, at der var Jag, som virkelig havde bestemte Tider, hvor Arbejdet standsede, og som saahanne Jag nævnedes jeg navnlig Bygningsfagene; her gjælder det om, at de kunne indhente det forjømte og paa den Tid faae Noget af det, som er gaaet tilbage om Vinteren, bragt i Orden. Jeg omtalte den Gang ogsaa mit eget Jag, at der var det saaledes, at naar man om Sommeren begynder, saa var der travlt